

(1940 -)

HASAN HALICI

Hasan Halıcı Ağabey, Risale-i Nur hizmetlerinin safı evvellerinden Konyalı Sabri Halıcı'nın en küçük oğludur. Hz. Üstad'ı iki kere görüyor. Babasıyla yaptıkları ikinci ziyaretlerinde, Bediüzzaman ve hizmetindeki talebelerinin öğle yemeğinde ne yediklerinin şahidi oluyor, çok etkileniyor. Gördüklerini on yıllar sonra bize anlatırken, ağlamamak için kendini zor tutuyordu Hasan Halıcı.

Hasan Halıcı Anlatıyor:

Sabri Halıcı'nın en küçük çocuğuyum. 1940 Konya doğumluyum. Liseyi Robert Koleji'nde, üniversiteyi Orta Doğu Teknik Üniversitesinde okudum, 1965'de ODTÜ'yü bitirdim, 1966'da mastır yaptım. Makine Yüksek Mühendisiyim. Babam merhum, biz üç kardeşi liselerde değişik dillerde okuttu. Feyzi (Halıcı) ağabeyim Almanca, Mehdi (Halıcı) ağabeyim Fransızca, ben de İngilizce okudum. Bediüzzaman hazretlerini iki defa gördüm.

BEDİÜZZAMAN MADDİYATTAN ARINMIŞ, TAMAMEN UZAKLAŞMIŞ

Birinci görüşme 1948'de Afyon hapishanesinde oldu. Babam Sabri Halıcı ile yeğenim Nilgün'ün babası Selahaddin Çelebi ve dedesi Nazif Çelebi de aynı hapishaneydi. (Konyalı Sabri Halıcı ile İnebolulu Nazif Çelebi ağabeyler o yıllarda dünür olmuşlardı. Ö.Özcan) Annem Hanım Halıcı ile gittik Afyon hapishanesine. Hapishanenin içinde gördük Bediüzzaman'ı. Ben tam hatırlayamıyorum, sanki yer altı tüneli gibi bir yerden geçtik, her halde volta atılan yerde bulunduk, Bediüzzaman ve babam oradaydı. Bizi fazla bırakmadılar, 3,5 dakika kadar sürdü görüşmemiz, sadece elini öptüm Bediüzzaman'ın. Küçüktüm, başka bir şey hatırlamıyorum. Afyon hapishanesinde babamı en azılı canilerin, şakilerin bulunduğu yere koymuşlar. Babam derdi: "Sonunda onların hepsi islah oldu, imana geldiler, pranga demirlerini bile müdüriyete teslim ettik."

Bediüzzaman'ı ikinci ziyaretim 1953 yılında Emirdağ'ında oldu. Bu ikinci ziyareti daha rahat hatırlıyorum. Babam Sabri Halıcı ticaret ile uğraştığı için, Konya'dan çıkar, Isparta, Denizli, İzmir, İstanbul gibi yerleri dolaşır gelirdi. Ama önce Isparta. Ben orta okulda okuyorum. Babam yaz tatilinde beni yanına aldı, oğlum gel sen benim hesabımı tut dedi. Babam banka ile iş yapmazdı, parasını beline sarar öyle gezerdi.

Bizim ilk durağımız Isparta oldu, Bediüzzaman Emirdağ'ında imiş. Biz de Emirdağ'ına geçtik, evine gittik. Kesme karyola dediğimiz bir karyola vardı, onun üstünde yatıyordu Hocaefendi. Yanında Ziver (Zübeyir) Gündüzalp ve Hüsrev ağabeyler vardı. Bu iki kişiye de, Bediüzzaman'a da beni götürüp takdim eden babam... Bediüzzaman zayıf, nahif bir kişi, elini öptüm, babamla konuştular, muhabbet ettiler. Konuşmaları hep hizmet, Risale-i Nur üzerine oldu. Babam malayani derdi, yani boş konuşmayalım derdi bize de.

Şunu da söyleyeyim; babam Sabri Halıcı, Bediüzzaman'a her gidişinde annem Hanım Halıcı'ya un helvası yaptırır; küçük sardalye kutuları olur ya, onun gibi bir kutunun içine koyar götürürdü. Bediüzzaman un helvasını çok severmiş. Babam kutuyu verdi, hocaefendi babama 25 kuruş verdi. Yani o helvanın bedeli gibi oldu, ama hiçbir zaman helvanın bedeli değil, aralarındaki gönül muhasebesidir bu, alış veriş işi değil. Bediüzzaman fazla yemek yiyen bir insan da değildi.

Biz öğleyin orada kaldık. Talebelerden üç kişi bir araya geldiler, bir kabin içine -yağ yok- su koydular, içine ekmeğe doğrayıp ıslattılar, onu kaşıkla yediler. Bizi de buyur ettiler, biz dışarıda yemiştik dedik. Bunu çok rahat hatırlıyorum. Bediüzzaman'ın çok mütevazı bir hayatı var, yatağı yorgani çok eski. İsterse babam battaniye, halı, yatak da verir; zaten bunların ticaretiyle uğraşiyor, ama kesinlikle Bediüzzaman bunları kabul etmiyor, maddiyattan arınmış, tamamen uzaklaşmış.

Babam devamlı taharri altında olup, peşinde sivil polisler dolaşan bir adamdı. Mehmet Şevket Erol adında -babam ona Muhammed derdi- bir polis 35-40 sene babamın peşinde dolaştı. Bu adam emekli olunca İstanbul Göztepe'ye yerleşti. İşin enteresan tarafı, bu emeklilikten olduktan sonra, babam bu polisin nurcu olmasına vesile oldu.